

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1684/2017
21.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље малолетне АА из ..., чији је законски заступник мајка ББ из ..., против тужених ВВ и ГГ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Бора Ристић, адвокат из ..., ради издржавања малолетног детета, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 101/17 од 02.03.2017. године, у седници одржаној 21.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 101/17 од 02.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица Владичин Хан, П2 235/16 од 28.11.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па су обавезани тужени да тужиљи на име доприноса у издржавању плаћају укупно 5.000,00 динара месечно, свако по 2.500,00 динара месечно, до 10.-тог у месецу за претходни месец, а почев од 23.05.2016. године па убудуће, док за то постоје законски услови, с тим што ће заостале рате платити у року од 15 дана од пријема пресуде, а све преко законског заступника – мајке ББ. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, део тужбеног захтева за још 5.000,00 динара месечно, односно део тужбеног захтева преко износа досуђеног ставом првим изреке до тражених 10.000,00 динара месечно. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог ВВ за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 101/17 од 02.03.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужених и првостепена пресуда потврђена у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени су изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС" бр.72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема повреде из става 1. истог члана, на коју се ревизијом указује. Осталим наводима ревизије се не указује на повреде поступка због којих се ревизија може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, тужила је рођена у току трајања ванбрачне заједнице ББ1, сада ББ, и ДД, сина тужених. Ова заједница је прекинута 2004. године, када је малолетна АА остала да живи са мајком, а отац тужиле, ДД, је правноснажном судском одлуком од 28.03.2006. године, обавезан да доприноси њеном издржавању у висини од 2.000,00 динара месечно почев од 31.08.2005. године. ДД је преминуо 2009. године. Мајка тужиле, ББ1 је 27.02.2010. године засновала брачну заједницу са ЂЂ и у том браку је рођено двоје деце, ћерка ЕЕ ... године и син ЖЖ ... године. ЂЂ је био у радном односу у ... из ..., али од августа до октобра 2016. године није остваривао зараду, где је била запослена и мајка тужиле, али се она од 01.06.2016. године води код НСЗ као незапослено лице. Њих двоје немају непокретне имовине уписане на своје име. Мајка тужиле прима дечији додатак за сву своју децу. Тужила је ученик ... разреда основне школе и њене потребе утврђене су у висини од 20.000,00 динара месечно. Тужени, родитељи оца тужиле, сада пок. ДД, су пензионери, па је утврђено да тужена ГГ остварује месечну пензију у висини од 20.851,00 динара, док је тужени ВВ корисник инвалидске пензије у висини од 30.951,00 динара. Тужени немају обавезу издржавања према другим лицима.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је правилно побијаном одлуком примењено материјално право када је делимично усвојен тужбени захтев и тужени обавезани да доприносе издржавању тужиле, своје малолетне унуке и то свако у висини од по 2.500,00 динара, односно укупно 5.000,00 динара месечно.

Наиме, одредбом члана 8. став 1. Породичног закона ("Сл.гласник РС" бр.18/05), одређено је да је издржавање право и дужност чланова породице одређених овим законом, па према члану 154. став 1. истог Закона, малолетно дете има право на издржавање од својих родитеља, али према ставу 2. истог члана, има право на издржавање и од других крвних сродника у правој усходној линији, ако родитељи нису живи или немају довољно средстава за издржавање.

Супротно наводима ревизије услов за признавање малолетном детету права на издржавање од крвних сродника у правој усходној линији (бабе и деде), није само у случају да детету оба родитеља нису жива, иако је у члану 154. став 2. Породичног закона наведено у множини - да родитељи детета нису живи, с обзиром да иста одредба након тога додаје „или да немају довољно средстава за издржавање“. То значи да правилна примена наведене законске одредбе подразумева да малолетно дете има право на издржавање од других крвних

сродника у правој усходној линији у три ситуације: када му оба родитеља нису жива, када оба родитеља немају довољно средстава за његово издржавање, али и у случају да један родитељ није жив, а други нема довољно средстава за издржавање малолетног детета, што је случај у овој правној ствари.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком, правилно утврђено да је у конкретном случају испуњен услов из члана 154. став 2. Породичног закона, јер отац тужиље, малолетне АА је преминуо, а мајка је незапослена и нема довољно средстава за њено издржавање. Приликом одлучивања о висини обавезе тужених, судови су водили рачуна о потребама тужиље, као повериоца издржавања али и о могућностима тужених, као дужника издржавања (члан 160. став 1. Породичног закона). Приликом одлучивања судови су узели у обзир месечне приходе тужених (укупно преко 50.000,00 динара), и потребе тужиље које су утврђене у висини од 20.000,00 динара месечно, уз правилну оцену да иако су тужени старија лица и нису способни за рад, издвајањем износа од по 2.500,00 динара месечно, њихова егзистенција неће бити угрожена, посебно имајући у виду да они немају обавезу издржавања и према другим лицима (став 2. и 3. истог члана).

На овај начин Врховни касациони суд налази да је правилно побијаном одлуком утврђена висина износа којим ће тужени доприносити издржавању тужиље, своје малолетне унуке, који представља само део њених утврђених месечних потреба, па ће преостали износ потребан за њено издржавање обезбедити мајка ББ, како обезбеђивањем преосталих потребних материјалних средстава, тако и бригом и старањем о њој.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић